

GEI

Môže
jeden telefonát
zmeniť všetko?

GER

Gustaf
Skördeman

IKAR

Gustaf
Skördeman

GEIGER

Preložila Zuzana Hábková

IKAR

Gustaf Skördeman

GEIGER

Preložila Zuzana Hábková

IKAR

Gustaf Skördeman
GEIGER

Copyright © Gustaf Skördeman and Bokförlaget Polaris 2020

in agreement with Politiken Literary Agency

Translation © 2021 by Zuzana Hábková

Jacket design © by FAVORITBUERO, München

Jacket photograph © Nils Leithold/EyeEm/GettyImages

© Craig Easton/GettyImages

© happykanppy/Shutterstock

© SiljeAO/Shutterstock

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

ISBN 978-80-551-7857-8

1

Šálky Royal Copenhagen so zvyškami kávy ešte vždy stáli na stole. Tortové tácky hostia dočista vyjedli a z pohárov vypili džús. Kde-tu sa povalovali modré bodkované obrúsky, niektoré nepoužité a iné špinavé. Obrus bol posiaty kávovými škvrnami a omrvinkami, mnohé poháre na ňom zanechali svetločervené kruhové odtlačky. Po najmladších deťoch, ktoré ušli od stola ako prvé, ostali odsunuté stoličky.

Teraz polovica detí sedela na pohovke značky Josef Frank. Druhá polovica, nadopovaná cukrom, splašene pobehovala po izbe a kričala. Nevedno odkiaľ priletela tenisová loptička, namierila na zbierku pamätných tanierikov z rozličných európskych metropol, dopadla rovno medzi ne a odrazila sa od steny. Berlín, Praha, Budapešť, Paríž, Rostock, Lipsko, Bonn.

Posledný týždeň školského roka trávili vnúčatá u starých rodičov, zatiaľ čo si ich rodičia užívali dovolenku v Bretónsku. Sestry Malin a Lotta ju chceli stihnúť, než sa začnú letné prázdniny a do Francúzska vycestuje polovica Švédska.

Počas uplynulého týždňa sa dedko Stellan ako tradične uchýlil do pracovne, zatiaľ čo babička Agneta chystala raňajky, vyvárała večere a vozila deti do školy a z nej a zo všetkých voľnočasových aktivít. Počas nezvyčajne horúcich júnových večerov ešte z móla dohliadala na šantenie detí vo

vode. A aby toho nebolo málo, zbierala a balila šnorchle, plutvy, plavky, plavecké okuliare a zvyšky opalovacích krémov, všetky šaty, tablety, nabíjacie káble a učebnice.

Konečne prišli obe sestry aj s manželmi z dovolenky, aby si vyzdvihli svoje ratolesti a vrátili sa domov. Zdalo sa, akoby si sám dom vydýchol od úľavy, že sa v ňom čochvíľa opäť rozhostí pokoj a všetko sa vráti do normálnych kolají.

Dvere do záhrady boli otvorené.

Lotta kráčala po boku svojho starnúceho otca, ktorý jej zaujato rozprával o najnovších prírastkoch v záhonoch. Väčšinu kvetov už poznala, no zopár ich predsa len pribudlo. Otec Stellan mal niekoľko stabilných favoritov a ostatné druhy obmieňal.

Najkrajšie boli podľa neho tesne pred rozkvitnutím, keď začali praskať púčiky. V tom sa otec s dcérou líšili.

Lotta pozorne počúvala, kým jej s nadšením ukazoval kvetinovú nádheru. Rudbekia, topolovka, modrá stračonôžka, ľulok, ktorý sa vysial sám, pamajorán, mäta, rebríček aj ladenec rožkatý. Svoje kvety doslova zbožňoval a Lotta si spomenula, koľko času trávil v záhrade, keď bola dieťa. Nikto ho nesmel rušiť, no vždy vedeli, kde je.

Kým sa otec postavil a opäť nabral dych, Lotta sa diskkrétne otočila a naoko pohľadom skúmala dom. Štýlový, funkcionalizmom inšpirovaný domov, kde poznala každý jeden kút a skutočne nemala väčší dôvod naň hľadiť. Velikánske okná a dve terasy s úžasným výhľadom na jazero Mälaren a ostrov Kårsön.

Jej pohľad sa zastavil na záhradnom chodníčku z dvanástich ťažkých ploských kameňov, po ktorom sa so sestrou naháňali celé detstvo. Ocko Stellan ich zo žartu volal dvanástimi krokmi za lepším životom, pretože viedli do kôlne. Tam, kde sa mohol nerušene venovať tomu, čo mal v živote najradšej.

Dostať kamene na to miesto bolo veľmi ťažké a Stellan sa zaprisahal, že ich tam nechá ležať už navždy. Odvtedy

ubehlo štyridsať rokov a otcov slub zrejme nemal ďaleko od pravdy.

Lotta sa naňho zahľadela. Mal osemdesiatpäť rokov, myseľ ešte vždy jasnú, no telo rokmi unavené. Natolko, že pri poslednom holení vynechal niektoré časti na krku. Býval vysoký, no dnes chodil ohnutý. Veľké okuliare, ktoré si na ňom pamätala odjakživa a boli jeho poznávacím znamením, mu na nose sedeli trochu nakrivo a pohľad za rámami bol zakalený.

Lotta bola vysoká takmer ako Stellan, ale inak sa veľmi nepodobali. Otec mal popolavé vlasy, dcéra zdedila čierne. Vraj po cieľavedomej babičke, hovorieval Stellan. Kým jeho pohľad bol priateľský a teplý, v Lottinom sa zračili kritika a skepsa.

„Sadnime si na chvíľu,“ navrhla, keď si všimla, že je unavený, čo by sám nikdy nepriznal.

Zložili sa na olupujúcej sa zelenej lavičke pred kôľňou. Stellan sa ovieval papierovým tanierikom, na ktorom niesol kvetinové cibulky, Lotta si z čela utrela pot. Teplo bolo až neprirodzené. Od mája držalo celú krajinu v zovretí a ani teraz, na konci júna, to nevyzeralo, že sa ho chystá povoliť.

Tu spolu často sedávali. Na lavičke si mohol človek odýchnuť a zároveň mal poruke všetky nástroje a mohol byť pripravený.

Alebo si to aspoň navrávať.

V kôľni sa týčili stohy záhradného nábytku a náradia, stojaceho ladom celé desaťročia. Vidlice na burinu, prístroje na zavlažovanie, medená krhla, splesená pruhovaná hojdacia sieť a staré výzgajúce ležadlá, s ktorými sa sestry tak rady hrávali. Len čo vyšlo prvé jarné slnko, medzi kopami snehu sa na nich slnili a cez zamračené letné dni zasa „mračili“. Celé letá sa hrávali, že ležadlá sú lode, autá, lietadlá, vesmírne rakety alebo móla, z ktorých skákali do pomyselnej vody.

Napokon už boli na zábavky s ležadlami priveľké, a preto ich odpratali do kôlne, kde ostali doteraz. Dnes na nich miesto sestier oddychoval Stellan počas prác v záhrade. Potajomky, no ľahký piskot starého nábytku, prenikajúci stenami, ho vždy prezradil.

Teraz bola kôľňa skôr akýmsi pomníkom minulej éry. Požíval sa už len záhradný stôl. Každý rok ho z kôlne vytiahol záhradník Joachim, ktorý sa naďalej objavoval pravidelne ako hodinky, hoci už dávno odišiel do dôchodku. Nechcel ani počuť, že by mal za prácu dostať zaplatené. Chodieval do domu každý týždeň od chvíle, keď sa sem začiatkom sedemdesiatych rokov nastahovali mladomanželia Stellan a Agneta. Neprestal ani po odchode do penzie, aj keď o to nepožiadala a nik to od neho nečakal. Možno potreboval pevnú rutinu, aby nespustol.

Lotta pootvorila dvere do kôlne a ovalila ju horúčava. V letnej páľave bolo vnútri ako v rúre.

„Nechcete z toho znova urobiť okno?“ ukázala na preglejku pribitú k zadnej stene. „Nie sme malé, na špiónky sa už hrať nebudeme.“

„Vy už nie, teraz sú tu noví vyzvedači,“ odvetil Stellan s úsmevom.

„Tých zaujímajú akurát ich displeje.“

„Požiadam Joachima, nech tú preglejku zhodí. Cez okno by bolo aspoň vidno tú krásnu kolkvíciu, aj keď tu už nebývam tak často ako kedysi.“

„Ani zďaleka,“ zhodnotila Lotta a pohľadom spočinula na hrdzavejúcich ležadlách.

„Táto je pre teba,“ povedal Stellan Broman a podal svojej dcére kvetinu. Pri každej návšteve jej venoval rastlinu alebo cibulku do jej kuchynskej záhradky a ona ju vďačne prijala.

„Čo je to?“ opýtala sa.

„Neviem. Myslím si, že klarkia. Sadil ju Joachim.“

„Ako vždy,“ usmiala sa Lotta na otca.

Záhradník Joachim bol odjakživa akousi prirodzenou súčasťou jej života. So Stellanom sa pravidelne doťahovali, ktorý z nich vie o kvetoch viac. Ak by mala byť úprimná, o rastlinách sa naučila viac od neho než od otca. Aj tak si však na Stellanovu zálubu v záhradníčení spomínala v dobrom. Medzi svojimi rastlinami bol doma. Nie v zamestnaní a nie v dome obklopený kolegami a priateľmi. Nijaké grandiózne oslavy, žiadna práca, len tiché vŕtanie v záhonoch.

Jeho život bol posledných tridsať rokov oveľa pokojnejší. Chýbal mu ten starý? Chcel byť v centre pozornosti? Ak aj jej nedal nič navyše, zabezpečil pre ňu a jej sestru Malin iné detstvo. Také, ktoré im všetci kamaráti závideli. A čo by sa vlastne zmenilo, keby bol otec viac doma? Keby sa nezamykal vo svojej nore v suteréne alebo neutekal rovno do záhrady, len čo sa objavil na prahu domu? Veď predsa mali ešte mamu.

Bolo bez debaty vzrušujúce stretávať toľko známych tváří vo vlastnom dome, ktorý každú chvíľu hostil večierok plný dospelákov a ich podivných zálub.

Možno práve veľmi intenzívny spoločenský život rodičov z nej spravil takú samotárku. Vorkoholizmus, čo v nej prebýval, zdedila celkom určite po otcovi, no po práci sa ľuďom usilovne vyhýbala. Radšej si sadla a začítala sa do dobrej knihy. Prípadne sa stretla s kamarátkou na kus reči. *Jednou* kamarátkou.

Prenikavý detský krik zavelil, že je čas vrátiť sa k ostatným.

Malin ako zvyčajne ostala vnútri s mamou Agnetou. Nikdy nemala záhradu rada. „Fuj, červy a žižiavky,“ krčila nos už ako šesťročná a tej predstavy sa držala dodnes.

Tmavovlasá Lotta a blondávä Malin. Svedomitá veľká sestra a mladšia rozmaznaná princeznička.

Ako takmer dokonalý parodický stereotyp mladšej sestry nepomohla mame poupratovať, zbaliť veci ani poumývať

riad, skonštatovala Lotta. Namiesto toho zniesla z povaly škatulu so starými šatami so zámerom vynoviť deckám šatník novými vintage kúskami.

„To si naozaj oblečú staré veci?“ opýtala sa neveriacky Agneta.

„Veď sú super,“ odvetila Malin a vo vzduchu rozprestrela svetlomodré plyšové overal zo svojho detstva.

Malin s blond vlasmi a tmavým obočím akoby mame z oka vypadla. Bolo zrejmé, že Agneta bývala očarujúco krásna, a hoci sa blížila k sedemdesiatke, stále po nej v meste pokukovali. Aj keď si to možno sama nevšimla. Mama i dcéra boli také krásne, že im okoloidúci, ktorých stretli, inštinktívne priali len dobré. Akoby ich krása vychádzala zvnútra, a preto im ľudia nezávideli.

Kým sa deti naháňali a Malin s Lottou rozprávali s rodičmi, ich polovičky sa ako zvyčajne stiahli do úzadia. Zrejme debatovali o práci, autách, prerábaní kúpeľne alebo čomkoľvek, čo mohli pretriasať bokom. Christian v dokonale vyžehlenej košeli a naleštených topánkach, Petter v šortkách a sandáloch. Nedá sa povedať, že by sa finančník a kultúrny byrokrat spolu cítili úplne bezstarostne, no vonkoncom im nebolo príjemne v prítomnosti veľkého svokra, televíznej a moderátorskej legendy, a preto sa utiekali jeden k druhému. Ani jeden sa priveľmi nezaujímal o otázky, ktoré interesovali Stellana: televízia sedemdesiatych a osemdesiatych rokov, cestovanie po Európe alebo ako veľmi spolu súvisia klasická kultúra, zábava a vzdelávanie verejnosti. Ani jeden nevedel citovať Schillera.

Lotta si všimla, že švagrovia sa držia vo svojich štandardných kolajach a deti na tom neboli inak. Jej synovia, prevesení cez pohovku, uprene hľadeli do mobilov a Malinine deti sa hádali. Molly kričala na Huga, ktorý jej hodil do čela tenisovú loptičku. Tá sa odrazila od steny a následne od dosky stola rovno medzi dvoma kávovými šálkami.

Najvyšší čas zaviezt synov na tréning, preč od Malinových

nevychovaných faganov. Čakalo ju mnoho stretnutí. Týždeň dovolenky znamenal v jej práci dlhý výpadok. Ešte šťastie, že Christian bol pánom svojho času a decká mali na celé leto naplánované aktivity.

„Odchádzame. Poďakujte sa babičke a oblečte sa.“

Leo hodil ofinou, podišiel k babke, potriasol jej ruku a povedal *ďakujem*. Sixten potreboval ešte jedno napomenutie, no po ňom sa poďakoval aj on.

Malin schmatla pár kúskov, ktoré stihla skontrolovať, naphala ich do tašky a škatuľu odsunula nabok. Odniesť ju naspäť na povalu by už pre ňu bolo príliš vyčerpávajúce, pomyslela si Lotta, presvedčená, že igelitka so starým oblečením z ich detstva ostane zabudnutá a neotvorená dobrých pár rokov.

Lotta otvorila dvere a vypustila synov von. Petter okamžite pochopil, vošiel dovnútra, poďakoval sa svokrovcom a nastúpil do auta, kým Lotta pomohla Malininým deťom obliecť sa. Sestra sa pobrala zavolať Christiana, aby šiel dnu a poďakoval sa. Lotta všetkých nahnala do dvoch áut na príjazdovej ceste a Malin objala mamu na rozlúčku.

Stellan sa v obývačke schúlil do kresla na čítanie, poriadne vyležanej, no zato dizajnovej klasiky Pernilla. Ukryl sa za ochrannú zvukovú kulisu v podobe Matúšových paší, klasickej verzie z roku tisícdeväťstoosemdesiatosem so sopránom Barbary Bonneyovej pod taktovkou sira Johna Eliota Gardinera.

Agneta vyšla na schodíky pred dverami, aby ešte zamávala odchádzajúcej horde rodinných príslušníkov. Zrazu vzduch prešlo znútra prichádzajúce rinčanie telefónu, a tak dcéram naznačila, že musí ísť. Malin sa s úsmevom neubrnila poznámke, že okrem mamy a otca už nepozná naozaj nikoho, kto by mal doma pevnú linku. Deťom asi nikdy nebude vedieť vysvetliť, čo to vôbec je.

„Tvoj otec,“ povedala Agneta ospravedlňujúco, „ani za nič ju nechce odpojiť.“

Vzápätí sa vrátila do domu, zatiaľ čo sa jej mladšia dcéra pripojila k čakajúcemu zvyšku rodiny.

Agneta vošla do pracovne a zodvihla veľké slúchadlo so špirálovitým káblom, napojeným na starý aparát s vytáčacím ciferníkom. Ohlásila sa ako vždy priezviskom.

„Bromanová.“

Na druhom konci sa ozval mužský hlas a lámanou nemčinou prehovoril: „Geiger?“

Zlé tušenie sa naplnilo. Bože môj.

Vnúčatá.

Počula štartovanie áut vonku a uvedomila si, že nemá veľmi na výber.

V hlave si spravila rýchly odhad, vyriekla krátke áno a zavesila.

Po schodoch vyšla do spálne, otvorila zásuvku na nočnom stolíku, nadvihla používateľské príručky k rádiobudíku a osobnej váhe a vytiahla veľkú čiernu pištoľ značky Makarov s tlmičom, ktorý na ňu pevne naskrutkovala.

Na ceste späť do obývačky zbraň natiahla a usúdila, že vyzera prevádzkyschopne, aj keď tolké roky ležala nedotknutá. V každom prípade bola vyčistená a naolejovaná.

Šikmo zozadu pristúpila k svojmu manželovi, na bok hlavy mu priložila hlaveň pištole a stlačila spúšť.

Krv pristála na knihe, ktorá Stellanovi vzápätí vypadla z rúk.

Goetheho *Faust* v origináli.

Výstrel nebol až taký hlučný, no predsa bol hlasnejší, než si pamätala. Preto preventívne sklopila zbraň a podišla k oknu v obývačke.

Zdalo sa, že sestry sa vonku o niečom dohadujú, ešte stále neodišli.

Vtom sa však Lotta vybrala od Malininho auta k svojmu a nasadla.

Lotta sa na sedadle pozrela smerom k domu, a keď v okne zbadala mamu, veselo jej zamávala.

Malin hľadela na sestru a spravila to isté.

S pištoľou ukrytou za chrbtom zakývala Agneta voľnou rukou naspäť. Dcéry zaľukali na zadné okná, aby babke naposledy zamávali aj deti. Zodvihli drobné rúčky a ich starká si s úsmevom pomyslela, že ak má takéto krásne vnúčatá, predsa len musela vykonať niečo dobré.

2

„Volali.“

Karla Breuerová zdvihla zrak od knihy a uprela ho na Straussa. Malú delovú guľu, ako volala svojho kolegu. Bol nízky, okrúhly a smrteľne výkonný.

Vedela, že on ju prezýva Biely duch. Pre jej dlhé biele vlasy, ladovomodré oči a biele oblečenie. A ešte preto, že ju vnímal ako relikť minulosti, príznak z dávnych, zabudnutých čias.

„Kto?“ spýtala sa Breuerová. „A kam?“

„Bejrút. Do Štokholmu,“ odvetil Strauss. Videl, že toto Biely duch nečakal.

Jedno z mnohých čísel, ktoré strážili a o ktorom už nik nepredpokladal, že sa ešte použije. Asi práve preto sa malo oddelenie, v ktorom pracovali Strauss s Breuerovou, sťahovať medzi poslednými. Nik nemal pocit, že ich prípady sú osobitne aktuálne. Zdalo sa, že presťahovaním z Pullachu do Berlína chcela bezpečnostná služba zanechať starý svet za sebou. Len Breuerová zanovito tvrdila, že minulosť nikdy nezmizne.

Breuerová bola z oddelenia jediná, kto slúžil v ústavnej ochrane už vtedy, keď číslo v Štokholme viedli ako aktívne. A to už bolo poriadne dávno. Teraz však bolo napriek všetkému zjavne aktívne opäť.

„V tom prípade musíme ísť.“

Breuerová vstala a bez náznaku pohľadu prešla rovno okolo Straussa. Ani za štyri roky, čo spolu pracovali, sa z nich nestali priatelia. Teraz však zodpovednosť ležala na nich.

A konečné rozhodnutie záviselo od Schönberga.

Strauss sa rozhladol po jej pracovni. Nijaký zapnutý počítač ani svietiaci monitor. Zato stohy kníh a správ. Nechápal, načo si tu nechali pracovníčku bez akejkoľvek predstavy o digitále. Na koho niečo mala? Za štyri desaťročia v službách bezpečnostnej služby toho istotne nazhromaždila dosť. Otočil sa a pobehol za ňou.

V budovách už nie je takmer nikto, skonštatoval, keď sa cestou po chodbe obzeral naokolo. Väčšina zamestnancov sa presťahovala do nového komplexu v Berlíne, najväčšej administratívnej budovy v krajine za jeden a pol miliardy eur.

Velkosťou a polohou rovno uprostred Berlína sa nápadne podobala na staré sídlo východonemeckej tajnej služby Stasi, čo si však architekti a zadávatelia zjavne neuvedomili. Alebo sa tým jednoducho nezaoberali.

V otvorenej spoločnosti už nebola uzavretá činnosť taká desivá ako kedysi.

O šesť dvier ďalej zaklopala Breuerová na Schönbergovu kanceláriu a vošla ešte pred príchodom Straussa.

Schönberg sedel za svojím stolom s hromadou fasciklov, tri z nich ležali vedľa seba zavreté. Musel ich zatvoriť, keď sa ozvalo klopanie. Dokonca aj vnútri pred sebou skrývali tajomstvá.

„Geiger sa aktivoval,“ oznámila Breuerová.

Schönberg ju miesto odpovede počastoval spýtavým pohľadom.

„To znamená, že sa aktivuje aj Abu Rasil,“ pokračovala Breuerová. „Konečne ho môžeme dostať.“

„Vy si skutočne myslíte, že je nažive?“ začudoval sa Schönberg. „Po vyše tridsiatich rokoch mlčania?“

„Je. Stiahol sa, no teraz sa znova aktivuje. Keby Rasil nebol nažive, nevolali by do Štokholmu.“

„A čo už podľa vás dnes narobí?“

„Ak sa aktivuje po troch desaťročiach, tak zrejme niečo pompézne. Musíme ísť.“

Schönberg mlčky sedel.

„Aký zmysel má naše oddelenie, ak neberieme vážne ani vlastné varovné systémy?“

Schönberg na ňu ďalej bez slova hľadel.

„Presne s týmto rátajú,“ pokračovala Breuerová. „Predpokladajú, že nik neuverí, že Rasil je nažive, a nikto nič nespraví.“

„Nakolko ste si istí?“ opýtal sa napokon Schönberg.

Breuerová pozrela na Straussa.

„Úplne,“ odvetil Strauss, pretože vedel, že to od neho Breuerová chce počuť. Podľa zabehnutej praxe mala odchádzajúca vedúca jednotky odporučiť svojho nástupcu a Strauss bol viac než pripravený prevziať po nej kormidlo. A potom už o pár rokov bude treba v oddelení obsadiť Schönbergovo kreslo. Svoju kariérnu dráhu videl pred sebou celkom jasne.

„Máte štyri mesiace do dôchodku, Breuerová. Pošlite tam Straussa.“

Breuerová sa ani neobťažovala na jeho poznámku reagovať.

Schönberg si povzdychol.

„Ako dlho už naháňate Abu Rasila? Štyridsať rokov?“

„Išla som po ňom desaťročie, potom zmizol. Viete, že som mu niekoľkokrát takmer nasadzovala putá.“

„Tak to v každom prípade vidíte vy.“

„Máme teda len tak nechať ujsť najväčšieho teroristu, akému sme kedy boli na stope?“

Schönberg si zložil okuliare a prstami si zatlačil na koreň nosa. Potom sa pozrel na svoju podriadenú.

„Abu Rasil je mýtus,“ povedal. „Legenda, ktorú si v sedemdesiatych rokoch vymysleli Palestínčania, aby vydesili Západ.“

„A presne to Abu Rasil chce. Máte tomu veriť.“

„Naozaj si myslíte, že za všetkými vtedajšími teroristickými činmi v Európe bol jeden a ten istý mozog? Nadľudský terorista? Príliš dobrý príbeh, aby to bola pravda.“

„Môj darček na rozlúčku?“ opýtala sa Breuerová a zahľadela sa šéfovi do očí. Schönbergovi aj Straussovi bolo nad slnko jasnejšie, že sa svojho odhodlania nevzdá.

„Tak teda choďte,“ vyhlásil Schönberg. „Vezmite si Straussa a Windmüllera. Dávam vám týždeň.“

„Odchádzame okamžite.“

„Okamžite?“ zopakoval Strauss.

„Jasné. Rasil je už istotne na ceste.“

Breuerová sa zvrtila na päte a odišla. Strauss sa rozbehol do svojej pracovne, kde schmatol sako a služobnú zbraň. Ostatné veci si môže kúpiť cestou. Všetko okrem Glocku 17 a na mieru ušitého saka od Zegnu veľkosti šesťdesiat.

V Straussovej kancelárii neležali celé stohy kníh. Počítačových monitorov mal tolko ako všetci ostatní, no na rozdiel od tých u Breuerovej boli zapnuté. Na stenách viseli plagáty Nicka Cava a nemohol chýbať ani jeho milovaný Devialet Phantom Gold, najlepšia bezdrôtová zvuková aparatúra na svete. Keďže každý deň odchádzali do Berlína ďalší z jeho kolegov, mohol si hudbu púšťať čoraz hlasnejšie.

Na prahu kancelárie na okamih zaváhal, no napokon sa neutržal. Dialkovým ovládačom zapol Phantoma a z telefónu pustil *The Good Son*.

One more man gone. One more man gone. One more man-an...

Úžasné.

Vzápätí už uháňal chodbou, aby oznámil povolánému kolegovi, že s nimi odchádza do Švédska. Windmüller patril medzi dobre vytrénovaných operátorov, ktorí mali za úlohu zaistiť bezpečnosť a chrániť ich životy.

Breuerovej posadnutosť Abu Rasilom bola všeobecne známa a hovorili o nej v celej BND. Teraz dostala poslednú

šancu dokázať, že legenda je skutočná a že mala po celý čas pravdu.

Strauss nevedel, čo si má mysliť, no Bieleho ducha by sa nikdy neodvážil spochybníť. V každom prípade nie otvorene a nie dovedy, kým bola v službe. Na to poznala Breuerová priveľa vysokopostavených ľudí.

Nik z trojice nemal rodinu, ktorej by bolo treba oznámiť, že odchádzajú, a tak stačilo vyraziť. Windmüller nastúpil do pojazdnej komunikačnej centrály a Strauss otvoril Breuerovej dvere na béemvéčku. Nedokázal posúdiť, do akej miery bude misia závažná. Ak však Abu Rasil existoval a aktivoval sa, dialo sa niečo veľké.

Čosi naozaj vážne.

3

Po odchode dcér sa čas začal míňať.

Schmatla batoh v chodbe a vybehla na horné poschodie do kúpeľne, ktorá pre ňu kedysi bývala najbezpečnejším miestom. Z troch dôvodov. Dala sa zamknúť, nebolo do nej vidieť a nikomu nenapadlo pýtať sa, čo v nej robí. Hostia, ktorých vždy býval plný dom, používali toalety na prízemí.

Zakopať veci v záhrade alebo niekde v lese sa mohlo javiť ako dobrý nápad, no vedela, že v nevyhnutnom prípade sa k nim bude musieť dostať okamžite. Potiaľto to premyslela už dávnejšie.

Teraz nebolo času nazvyš. Ľudia už boli istotne na ceste. Otázne ostávalo iba to, ako sú ďaleko.

A kto.

Akokoľvek silno udierala, držiak na toaletný papier nestačil, a preto musela zbehnúť do pivnice po kladivo. Nad tým, ako kachličky v kúpeľni rozbije a či to bude počuť, sa vtedy dávno, keď pchala balíček do diery v stene, nezamýšľala.

Teraz už nebolo nikoho, kto by ju počul.

Zdvihla kladivo, z celej sily sa zahnila a udrela. Obkladačku rozbila na prvý pokus. Odbila aj posledné zvyšky, odlepila natrhnutý okraj izolácie proti vlhkosti a dvoma prstami nahmatala a vytiahla núdzový balíček, zavinutý vo voskovej látke.

Tučný zväzok tisícových, už neplatných bankoviek. Bude sa teda musieť spoľahnúť na hotovosť, ktorú mala doma. Ešte šťastie, že nejakú vždy držali v plechovej dóze v kuchyni.

Tri pasy s rôznymi menami, ktorým dávno vypršala platnosť.

Kódové heslá do rádiového vysielča.

Kľúče od auta. Bude ešte stále tam? Kedy ho kontrolovala naposledy?

Príručka na prežitie mimo civilizácie, ktorú neochotne napchala do vrečka.

Kapsuly s kyanidom, och božemôj.

Zbraň v balíčku nebola. Tú chcela mať pre istotu poruke, a tak sa rozhodla pre nočný stolík. Pre prípad, že by ju náhodou niekto objavil, vymyslela príbeh o zbrani ako dedičstve od otca. Nepotrebovala ho.

Zrazu sa zastavila. Začula auto?

Rýchlo podišla k oknu v hornej chodbe, opatrne odtiahla záves a nenápadne pozrela na ulicu.

Nikde nikoho.

Zaparkovali by pred domom? Nebolo logickejšie zastat kúsok obďaleč a prikradnúť sa? Na druhej strane, čo by si pomysleli okoloidúci, keby zbadali, ako sa cez záhrady a súkromné pozemky v tejto honosnej štvrti zakráda hlúčik tajomných chlapov?

Nie, najjednoduchšie by istotne bolo prísť až k domu, zaparkovať na ulici a tváriť sa, že sú na normálnej návšteve. Alebo si rovno zohnať dodávku či pikap s nálepkou Inštalatér. Niečo, čo sa nikomu nezapíše do pamäti.

Zatiaľ tu však neboli. Netušila, či má hodiny, minúty alebo sekundy.

Musí sa vrátiť a pokračovať.

„Môj banánik!“ nariekala Molly.

„Vezmeme ho, keď nabudúce prídeme k babke,“ snažila sa ju utíšiť Malin.